

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 97/2012-124

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. marca 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. Z. V., B., zastúpeného Advokátskou kanceláriou Š. s. r. o., B., v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. M. Š., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv zaručených čl. 19 ods. 2 a 3, čl. 21 ods. 1 a 3, čl. 22 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 10 ods. 2 a 3, čl. 12 ods. 1 a 3, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práv zaručených čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. Ntt-3-D-2879/2005 a jeho rozhodnutím z 23. novembra 2005 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. Ntt-3-D-482/2006 a jeho rozhodnutím z 18. mája 2006, ako aj namietaného porušenia jeho základných práv zaručených čl. 19 ods. 1, 2 a 3, čl. 21 ods. 1 a 3 a čl. 22 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 10 ods. 1, 2 a 3 a čl. 12 ods. 1 a 3 Listiny základných práv a slobôd a práv zaručených čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Slovenskej informačnej služby týkajúcim sa použitia informačno-technických prostriedkov na základe rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave sp. zn. Ntt-3-D-2879/2005 z 23. novembra 2005 a sp. zn. Ntt-3-D-482/2006 z 18. mája 2006 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť Ing. Z. V., ktorou namieta porušenie svojich základných práv zaručených čl. 19 ods. 2 a 3, čl. 21 ods. 1 a 3, čl. 22 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 10 ods. 2 a 3, čl. 12 ods. 1 a 3, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práv zaručených čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. Ntt-3-D-2879/2005 a jeho rozhodnutím z 23. novembra 2005 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. Ntt-3-D-482/2006 a jeho rozhodnutím z 18. mája 2006, p r i j í m a na ďalšie konanie.

2. Sťažnosť Ing. Z. V. vo zvyšnej časti o d m i e t a .

3. Návrhu Ing. Z. V. na rozhodnutie o dočasnom opatrení n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. júna 2011 doručená sťažnosť (doplnená podaniami doručenými ústavnému súdu 8. júna 2011, 14. decembra 2011 a 25. januára 2012) Ing. Z. V., B. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv zaručených čl. 19 ods. 2 a 3, čl. 21 ods. 1 a 3, čl. 22 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 10 ods. 2 a 3, čl. 12 ods. 1 a 3, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv zaručených čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. Ntt-3-D-2879/2005 a jeho rozhodnutím z 23. novembra 2005 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. Ntt-3-D-482/2006 a jeho rozhodnutím z 18. mája 2006, ako aj namietaného porušenia jeho základných práv zaručených čl. 19 ods. 1, 2 a 3, čl. 21 ods. 1 a 3, čl. 22 ods. 1 ústavy, čl. 10 ods. 1, 2 a 3 a čl. 12 ods. 1 a 3 listiny a práv zaručených čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru postupom Slovenskej informačnej služby (ďalej len „SIS“) týkajúcim sa použitia informačno-technických prostriedkov (ďalej len „ITP“) na základe rozhodnutí

krajského súdu sp. zn. Ntt-3-D-2879/2005 z 23. novembra 2005 a sp. zn. Ntt-3-D-482/2006 z 18. mája 2006.

1. V podaní doručenom ústavnému súdu 6. júna 2011 sťažovateľ uviedol, že *«Do rúk Sťažovateľa, sa dňa 7.4.2011 dostalo nepodpísané trestné oznámenie („Trestné oznámenie“), podané menom Ing. P. H., (podľa svojho vyjadrenia) bývalého príslušníka Slovenskej informačnej služby („SIS“), v ktorom sa, okrem iného, uvádza, že bolo dané na vedomie predsedníčke vlády SR, ministerke spravodlivosti SR, ministrovi vnútra SR ako aj spoločnosti P.»*.

Z obsahu označeného „trestného oznámenia“ pre sťažovateľa vyplynulo, že voči jeho osobe mal byť v období od novembra 2005 do júla 2006 SIS použitý ITP v zmysle ustanovení zákona č. 166/2003 Z. z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o ochrane pred odpočúvaním) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 166/2003 Z. z.“) pre účely vyhotovenia a využitia obrazových, zvukových a iných záznamov, zameraný na objekt – byt sťažovateľa „na adrese B. ...“, a to na základe predchádzajúceho súhlasu krajského súdu udeleného podľa ustanovenia § 4 citovaného zákona.

Na základe žiadostí sťažovateľa, ktoré následne adresoval označeným orgánom verejnej moci, mu tieto potvrdili, že takáto písomnosť („trestné oznámenie“) im bola naozaj doručená a stala sa podkladom pre vyšetrovanie v trestnom konaní vedenom Úradom boja proti korupcii Prezídia Policajného zboru Slovenskej republiky (ďalej len „UBPK PPZ SR“) pod ČVS: PPZ-274/BPK-B-2010.

Podľa vyjadrenia sťažovateľa dovedy *„nemal žiadne informácie o tom, že by bol proti nemu použitý informačno-technický prostriedok“*, preto podal krajskému súdu 13. apríla 2011 *„žiadosť o nahliadnutie do spisu, resp. žiadosť o vydanie úradného potvrdenia zo súdneho spisu týkajúceho sa použitia príslušných prostriedkov“*, ktorý však na podanú žiadosť nereagoval.

Sťažovateľ uviedol, že označené „trestné oznámenie“ obsahovalo navyše aj *„obvinenia na adresu konkrétnych, ale aj nekonkretizovaných príslušníkov SIS, ktorí mali*

okrem toho, že zistené informácie údajne neoznámili prokuratúre a polícii, aj obchodovať a inak nezákonne nakladať s informáciami z tohto odposluchu a aj preto majú byť podľa Ing. H. trestne stíhaní“.

Z uvedeného obsahu predmetnej listiny sťažovateľ usúdil, že by v prebiehajúcom trestnom konaní vedenom UBPK PPZ SR mal mať status poškodeného, pretože takto vymedzeným skutkami malo nesporne dôjsť k zásahu do jeho práv. Sťažovateľ teda z titulu realizácie procesných práv poškodeného adresoval UBPK PPZ SR žiadosti (z 29. apríla 2011 a zo 6. mája 2011) o nazretie do príslušného vyšetrovacieho spisu, ktoré však boli vyšetrovateľom UBPK PPZ SR zamietnuté. Žiadosť sťažovateľa o preskúmanie tohto postupu vyšetrovateľa posúdená Vojenskou obvodnou prokuratúrou Bratislava ako podnet bola jej listom z 26. mája 2011 odložená. Na podanie sťažovateľa z 25. mája 2011, ktorým sa domáhal preskúmania označenej veci, Generálna prokuratúra Slovenskej republiky podľa vyjadrenia sťažovateľa nereagovala.

Sťažovateľ ďalej uviedol, že „z anonymného zdroja získal neoficiálne znenie Súhlasu č. 1 s informáciami o jeho obsahu“, z ktorých vychádza argumentácia podanej sťažnosti.

V odôvodnení sťažnosti poukázal sťažovateľ v prvom rade na „dve rozhodnutia“ krajského súdu vydané na základe ustanovenia § 4 zákona č. 166/2003 Z. z., podľa ktorého ITP možno použiť iba na základe predchádzajúceho písomného súhlasu zákonného sudcu, len na nevyhnutý čas, najdlhšie však na šesť mesiacov, lehota začína plynúť dňom udelenia súhlasu, pričom ak je nevyhnutné použiť naraz alebo následne niekoľko druhov informačno-technických prostriedkov, každý z nich možno použiť len v rozsahu výslovne udeleného súhlasu a ak sa má ITP použiť v miestach, ktoré nie sú verejne prístupné, zákonný sudca rozhodne aj o tom, či sa súhlas vzťahuje aj na vstup na tieto miesta.

V tomto kontexte sťažovateľ v prílohe sťažnosti pripojil „Prepis rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave, sp.zn. Ntt-3-D-2879/2005, z 23. 11.2005“, ktorý v sťažnosti označil ako „súhlas č. 1“, podľa ktorého mal na základe žiadosti SIS z 21. novembra 2005 krajský súd podľa ustanovení § 4 ods. 1 zákona č. 166/2003 Z. z. udeliť súhlas na použitie ITP pri vyhotovovaní a využívaní obrazových, zvukových alebo iných záznamov voči osobe

sťažovateľa („záujmová osoba“), ktorý mal byť použitý v byte vo vlastníctve sťažovateľa („B. ...“) po dobu platnosti súhlasu (od 23. novembra 2005 do 23. mája 2006), s odôvodnením, že ho „využíva záujmová osoba na kontaktovanie“, pričom získanie informácií o skutočnostiach spôsobilých vážne ohroziť alebo poškodiť hospodárske záujmy Slovenskej republiky je iným spôsobom neúčinné alebo podstatne sťažené. Súčasťou označeného súhlasu mal byť aj pokyn udelený SIS ako žiadateľovi, v lehote 3 mesiacov predkladať sudcovi všetky potrebné podklady pre skúmanie trvania dôvodov používania ITP.

Sťažovateľ v nadväznosti na to formuloval podrobnú argumentáciu, v úvode ktorej zdôraznil, že „súhlas č. 1“ bol vydaný bez akéhokoľvek zdôvodnenia, teda v rozpore s konštantnou judikatúrou ústavného súdu, ktorá interpretuje povinnosť konajúcich súdov udeľujúcich súhlas na použitie ITP riadne odôvodniť ich použitie, na čom podľa názoru sťažovateľa nemení nič ani skutočnosť, že zákon č. 166/2003 Z. z. takúto povinnosť explicitne neuvádza.

Na tomto mieste poukázal sťažovateľ na relevantné ustanovenia zákona č. 166/2003 Z. z., a síce na ustanovenie § 4 ods. 3 citovaného zákona, podľa ktorého žiadosť o použitie ITP sa predkladá písomne príslušnému súdu a musí obsahovať: a) druh ITP, ktorý sa má použiť, miesto jeho použitia, navrhovaný čas trvania jeho použitia, údaje o osobe, voči ktorej sa má tento prostriedok použiť, b) informácie o predchádzajúcom neúčinnom alebo podstatne sťaženom odhaľovaní a dokumentovaní činnosti, pre ktorú sa podáva žiadosť, c) dôvody na použitie ITP, pričom súd nesmie rozhodnúť o žiadosti, ktorá nemá zákonom ustanovené náležitosti, a takúto žiadosť musí žiadateľovi vrátiť.

Podľa vyjadrenia sťažovateľa dôvody použitia ITP voči jeho osobe sa v označenom „súhlase č. 1“ opierali iba o formálny odkaz na obsah ustanovenia § 2 ods. 1 písm. e) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 46/1993 Z. z. o Slovenskej informačnej službe v znení neskorších predpisov, podľa ktorého SIS v rozsahu svojej pôsobnosti získava, sústreďuje a vyhodnocuje informácie o skutočnostiach spôsobilých vážne ohroziť alebo poškodiť hospodárske záujmy Slovenskej republiky. Sťažovateľ zdôraznil, že absentovalo odôvodnenie v intenciách ustanovenia § 4 ods. 3 písm. b) zákona č. 166/2003

Z. z., teda náležité informácie o predchádzajúcom neúčinnom alebo podstatne sťaženom odhaľovaní a dokumentovaní činnosti, pre ktorú sa podáva žiadosť SIS; konajúci súd dostatočne nešpecifikoval druh, resp. viacero druhov ITP, ktoré mali byť v danom prípade využité, a rozsah ich použitia z vecného a časového hľadiska a napokon podľa názoru sťažovateľa, aj keď bol ITP reálne inštalovaný v susednom byte užívanom príslušníkom SIS, odôvodnenie malo reflektovať aj na uvedenú skutočnosť, keďže išlo o miesto „verejne neprístupné“, v prípade ktorého ustanovenie § 4 ods. 1 zákona č. 166/2003 Z. z. vyžaduje rozhodnutie zákonného sudcu o súhlase na vstup na takéto miesto.

Sťažovateľ poukázal aj na nedostatok týkajúci sa časového vymedzenia použitia ITP, keď argumentoval: „*Súhlas na použitie ITP sa totiž podľa § 45 ods. 1 zákona o ochrane pred odpočúvaním udeľuje najviac na 6 mesiacov s tým, že táto lehota začína plynúť už dňom udelenia súhlasu. T.j. na rozdiel od inak obvyklého počítania lehôt podľa mesiacov (ak by bol udelený na 6 mesiacov), kedy sa prvý deň do plynutia lehoty nezarátava a lehota končí dňom v príslušnom neskoršom mesiaci s číselným označením zhodným, aké má deň, od ktorého sa lehota počíta, v tomto prípade by posledným deň mal mať o jednotku nižšie číselné označenie, ako prvý deň lehoty. T.j. 6 mesiacov pri zarátaní 23.11.2005 končí 22.5.2006 a nie 23.5.2006, ako uvádza súd.*“

Sťažovateľ prezentoval ďalší nedostatok „súhlasu č. 1“, ktorý videl v tom, že „*Zo Súhlasu nie je možné vyvodit', či o ňom rozhodol zákonný sudca*“, keďže tento v ňom nie je náležite špecifikovaný, pretože listina obsahuje len nečitateľný podpis. Podľa sťažovateľa je v danom prípade účel udelenia súhlasu sudcu na použitie ITP, ktorým je limitácia výkonnej moci prostredníctvom nezávislého a nestranného orgánu, označenými skutočnosťami vážne spochybnený. V tejto súvislosti poukázal sťažovateľ aj na ďalšie podľa neho závažné okolnosti: „*Súhlas sa zdá byť udelený na vopred predtlačenom formulári iného ako nezávislého a nestranného orgánu štátu.*“

Podľa § 34 ods. 2 Spravovacieho a kancelárskeho poriadku v príslušnom znení, žiadosť o súhlas na použitie informačno-technických prostriedkov sa mala súdu predkladať písomne v troch vyhotoveniach, pričom sudca mal bezodkladne svoje rozhodnutie vyznačiť na všetkých troch rovnopisoch predloženej žiadosti. Z uvedeného sa možno domnievať, že súhlas mohol byť vydávaný „formulárovo“, t. j. že žiadosť o povolenie odposluchov

vo svojom texte alebo v prílohe obsahovala formulár súdneho rozhodnutia a súdne rozhodnutie sa vydávalo takým spôsobom, že sa vyznačilo na žiadosti (ako uvádza aj citované ustanovenie vyhlášky), t.j. vyznačilo sa vyplnením v žiadosti obsiahnutého alebo k nej pripojeného formuláru. Uvedený záver možno vyvodit' napr. i z nasledovných skutočností: (i) Súhlas neobsahuje predtlačené označenie súdu, ale toto je na ňom vyznačené pečiatkou; (ii) Súhlas neobsahuje „spisovú značku“ alebo „číslo konania“ ako je to podľa Spravovacieho a kancelárskeho poriadku typické pre súdy, ale označenie „č. p.“ (číslo písomnosti?), čo naopak pre súdy vonkoncom typické nie je; (iii) celý text samotného Súhlasu je písaný pomocou výpočtovej techniky s výnimkou miest týkajúcich sa „doby platnosti súhlasu“ a lehoty, v ktorej mali byť sudcovi predložené potrebné podklady na skúmanie dôvodnosti trvania používania informačno-technického prostriedku. Pokiaľ by sa vyššie uvedené predpoklady potvrdili, mohli by predstavovať neprimeraný zásah do rozhodovacej činnosti nezávislého a nestranného orgánu zo strany výkonnej moci, čo by bolo vzhľadom na ústavne a medzinárodnoprávne konformný výklad Zákona o ochrane pred odpočúvaním nevyhnutné považovať za neprípustné.»

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti sťažovateľ hodnotil „súhlas č. 1“ ako nezákonný a protiústavný.

Vychádzajúc z judikatúry štrasburských orgánov ochrany práva a naň nadväzujúcej judikatúry ústavného súdu posudzujúcej zásahy do práv jednotlivcov na súkromie na základe mechanizmu logickej návaznosti hľadísk legálnosti, legitímnosti a proporcionality konkrétneho zásahu sťažovateľ prezentované čiastkové závery zhrnul tak, že použitie ITP v jeho prípade, teda zásah do jeho práva na súkromie kvalifikoval ako nelegálny. Vzhľadom na absenciu náležitého odôvodnia jeho použitia v predmetnom súhlase krajského súdu zásah hodnotil ako nelegitímny, resp. taký, ktorého „legitímnosť nemožno vierohodným spôsobom preukázať“, a ako neproporcionálny, resp. taký, u ktorého „proporcionality zásahu nie je možné zodpovedne posúdiť“.

Sťažovateľ v ďalšej argumentačnej rovine uviedol, že «Na základe Súhlasu č. 1 bolo vykonané pomerne extenzívne (podľa našich informácií) odpočúvanie bytu Sťažovateľa. V odposluchoch sa pokračovalo, hoci byt preukázateľne využívali nie Sťažovateľ a osoby,

s ktorými sa on „kontaktoval“, ale aj úplne iné osoby bez súhlasu Z. V. (t.j. aj ak ho po dlhšie obdobie Z. V. vôbec nevyužíval). Výsledky takýchto odposluchov boli následne rôznym spôsobom „sprocesovávané“. Podľa nášho názoru sa zrejme celé odposluchy zaviedli pod nejakou zámienkou, ktorá bude zrejmá zo žiadosti o použitie ITP z 21. 11. 2005 (spomína sa v súhlase č. 1). A hoci reálny priebeh „monitoringu“ bytu nenasvedčoval napĺňaniu týchto dôvodov, v odpočúvaní sa pokračovalo a to tak u iných osôb ako Z. V. bez jeho prítomnosti, v súvislosti s inými dôvodmi, ako boli pôvodne uvedené v žiadosti, a to zrejme po celú dobu (6 mesiacov) povoleného odpočúvania. Je otázne, do akej miery sa v tejto súvislosti zhostil súd svojej povinnosti podľa ust. § 4 ods. 6 zákona o ochrane pred odpočúvaním a do akej miery sa jej zhostila samotná služba, aspoň v podobe predkladania konkrétnych správ súdu, vecne náležitých a z hľadiska času včas dodaných (mali byť - aspoň podľa znenia Súhlasu č. 1 - predkladané, nie predložené do 3 mesiacov, čo predpokladá aspoň 2 správy SIS, ktoré by mali byť súčasťou súdneho spisu na Krajskom súde v Bratislave).».

V nadväznosti na to sťažovateľ uviedol, že postup SIS realizujúcej na základe uvedeného „súhlasu č. 1“ použitie ITP je potrebné považovať za „iný zásah“ v zmysle čl. 127 ods. 2 ústavy, v rámci ktorého je SIS povinná postupovať len v medziach súhlasu udeleného súdom a v medziach zákona č. 166/2003 Z. z. Sťažovateľ kvalifikoval realizáciu použitia ITP v intenciách „súhlasu č. 1“ samotným žiadateľom, teda SIS (vzhľadom na nezákonnosť a protiústavnosť samotného súhlasu súdu) ako nelegálnu a neústavnú, pričom upozornil na možnosť nelegálnosti jej postupu aj z iných hľadísk: napr. v prípade porušenia povinnosti vymedzenej ustanovením § 6 ods. 1 zákona č. 166/2003 Z. z., ktoré ukladá povinnosť v priebehu použitia ITP sústavne skúmať, či trvajú dôvody ich použitia; ďalej „odpočúvaním“ iných osôb ako sťažovateľa zdržujúcich sa v byte v jeho neprítomnosti a takisto „odpočúvaním“ nad rámec dôvodov použitia ITP. V záujme posúdenia konformnosti postupu SIS v označenom prípade preto sťažovateľ žiadal preskúmať s tým súvisiaci spisový materiál.

Sťažovateľ napokon dôvodil, že podľa jeho «zistení odpočúvanie pokračovalo až do júla resp. augusta 2006; čo prinajmenšom tvrdí P. H., príslušník SIS, ktorý odpočúvanie inicioval a o ktorom hovoríme bližšie ďalej. To ale predpokladá ďalší súhlas súdu podľa

ust. § 4 ods. 1 zákona o ochrane pred odpočúvaním, vydaný na použitie ITP na odposluch bytu Sťažovateľa po dobu od 23. 5. 2011 aspoň do júla/augusta 2011 alebo rozhodnutie o predĺžení pôvodného súhlasu, vydané súdom podľa ust. § 4 ods. 2 zákona o ochrane pred odpočúvaním (toto rozhodnutie súdu, či už bolo vydané podľa ust. § 4 ods. 1 alebo 2 cit. zák., a či sa vzťahovalo iba na osobu sťažovateľa alebo aj na iné osoby, budeme ďalej označovať ako „Súhlas č. 2.“).».

V nadväznosti na to sťažovateľ prezentoval tento čiastkový záver: „Uvedený súhlas nadväzoval zrejme na výsledky nezákonného a protiústavného odpočúvania. Preto nech bol akokoľvek odôvodnený, keďže z bezprávia nemôže vzniknúť právo, už preto (že predchádzajúce odpočúvanie a samotný Súhlas č. 1 boli nezákonné / protiústavné), bude nezákonným a protiústavným aj on sám (a to z rovnakých dôvodov a pre porušenie rovnakých ustanovení Ústavy, Listiny základných práv a slobôd a Dohovoru) ako Súhlas č. 1. To isté platí aj pre odpočúvanie bytu Sťažovateľa na základe Súhlasu č. 2 (odkazujeme na argumentáciu, použitú pri odpočúvaní na základe Súhlasu č. 1).“

2. Podaním doručeným ústavnému súdu 8. júna 2011 sťažovateľ doplnil prílohy sťažnosti, ako aj ďalšie „rovnopisy sťažnosti zo dňa 6.6.2011“.

3. Sťažovateľ podaním doručeným ústavnému súdu 14. decembra 2011 argumentačne doplnil pôvodnú sťažnosť, špecifikoval napadnuté rozhodnutie krajského súdu pôvodne označené ako „súhlas č. 2“, a to príslušnou spisovou značkou a dátumom udelenia predmetného súhlasu (súhlas sp. zn. Ntt-3-D-482/2006 z 18. mája 2006) a napokon upravil návrh rozhodnutia (tzv. petit sťažnosti), o ktorého vydanie žiadal ústavný súd, takto:

„I. Krajský súd v Bratislave

a/ vydaním rozhodnutí na vyhotovovanie a využívanie obrazových, zvukových a alebo iných záznamov sp. zn. Ntt-3-D-2879/2005 z 23.11.2005 a sp. zn. Ntt-3-D-482/2006 z 18.5.2006,

b/ neoprávneným zhromažďovaním osobných údajov Ing. Z. V., ako aj iných údajov o Ing. Z. V. alebo týkajúcich sa súkromia Ing. Z. V. v súvislosti s vydaním týchto rozhodnutí a v súvislosti s výkonom ďalšej súdnej právomoci vzhľadom na povinnosť tohto súdu skúmať trvanie dôvodov použitia informačno-technických prostriedkov, ktorých používanie bolo povolené týmito rozhodnutiami (uvedenými v písmene a/),

c/ ako aj samotným výkonom tejto ďalšej súdnej právomoci (uvedenej v písmene b/), prípadne nečinnosťou v rozsahu, v akom tomuto súdu bola táto súdna právomoc zverená a mala byť v nadväznosti na vydanie týchto rozhodnutí (uvedených v písmene a/) vykonávaná,

porušil základné práva Ing. Z. V. podľa ustanovení čl. 19 ods. 2 a 3, čl. 21 ods. 1 a 3, čl. 22 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 10 ods. 2 a 3, čl. 12 ods. 1 a 3, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a ľudské práva Ing. Z. V. podľa ustanovení čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

II. Rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. Ntt-3-D-2879/2005 z 23.11.2005 a sp. zn. Ntt-3-D-482/2006 z 18.5.2006, sa zrušujú.

III. Krajskému súdu v Bratislave sa prikazuje vyradiť a zničiť všetky záznamy a akékoľvek iné dokumenty, ktoré boli získané v súvislosti s vydaním rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave sp. zn. Ntt-3-D-2879/2005 z 23. 11. 2005 a sp. zn. Ntt-3-D-482/2006 z 18. 5. 2006 alebo v súvislosti s výkonom ďalšej súdnej právomoci vzhľadom na povinnosť skúmať trvanie dôvodov použitia informačno-technických prostriedkov, ktorých používanie bolo povolené týmito rozhodnutiami, a to do 15 dní od doručenia tohto rozhodnutia.

IV. Slovenská informačná služba

a/ použitím informačno-technických prostriedkov na základe rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave sp. zn. Ntt-3-D-2879/2005 z 23.11.2005 a sp. zn. Ntt-3-D-482/2006 z 18.5.2006,

b/ ako aj vyhotovením a nezničením záznamov a akýchkoľvek iných výsledkov použitia týchto informačno-technických prostriedkov (vrátane tzv. analytických prepisov),

c/ a ďalej neoprávneným zhromažďovaním osobných údajov Ing. Z. V., ako aj iných údajov o Ing. Z. V. alebo týkajúcich sa súkromia Ing. Z. V. v súvislosti s vyhotovovaním a nezničením takýchto záznamov alebo akýchkoľvek iných výsledkov použitia týchto informačno-technických prostriedkov (vrátane tzv. analytických prepisov),

d/ a nevytvorením takých vhodných záruk, ktoré by zabránili zverejneniu alebo inému šíreniu údajov uvedených v písm. c/,

porušila základné práva Ing. Z. V. podľa ustanovení čl. 19 ods. 1, 2 a 3, čl. 21 ods. 1 a 3, čl. 22 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 10 ods. 1, 2 a 3, čl. 12 ods. 1 a 3 Listiny základných práv a slobôd a ľudské práva Ing. Z. V. podľa ustanovení čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

V. Slovenskej informačnej službe sa prikazuje vyradiť a zničiť všetky záznamy a akékoľvek iné výsledky použitia informačno-technických prostriedkov na základe rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave sp. zn. Ntt-3-D-2879/2005 z 23.11. 2005 a sp. zn. Ntt-3-D-482/2006 z 18. 5. 2006, a to do 15 dní od doručenia tohto rozhodnutia.

VI. Ing. Z. V. sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 33.000 EUR (slovom tridsaťtisíc eur), ktoré sú mu povinné zaplatiť Krajský súd v Bratislave v sume 16.500 EUR (slovom šesťtisícpäťsto eur) a Slovenská informačná služba v sume 16.500 € (slovom šesťtisícpäťsto eur), obaja do dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia.

VII. Krajský súd v Bratislave je povinný nahradiť trovy právneho zastúpenia Ing. Z. V., a to do 15 dní od doručenia tohto rozhodnutia na účet advokátskej kancelárie Š. s.r.o., so sídlom B. Slovenská informačná služba je povinná nahradiť trovy právneho zastúpenia Ing. Z. V., a to do 15 dní od doručenia tohto rozhodnutia na účet advokátskej kancelárie Š. s.r.o., so sídlom B.“

4. Podaním doručeným ústavnému súdu 25. januára 2012 elektronickou formou a následne písomne doplneným 27. januára 2012 sťažovateľ navrhol ústavnému súdu rozhodnúť o dočasnom opatrení podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) (viď III. časť tohto uznesenia).

II.

Podľa čl. 127 ods. ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo

ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podanie sťažovateľa možno kvalifikovať ako sťažnosť v zmysle čl. 127 ústavy v spojení s § 18 ods. 1 písm. g) a § 49 a nasl. zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ je v konaní zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom v zmysle § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde predbežne prerokoval, preskúmal, či obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 20 a § 50) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

1. V časti sťažnosti týkajúcej sa namietaného porušenia základných práv sťažovateľa zaručených čl. 19 ods. 2 a 3, čl. 21 ods. 1 a 3, čl. 22 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy, čl. 10 ods. 2 a 3, čl. 12 ods. 1 a 3, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 listiny a práv sťažovateľa zaručených čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. Ntt-3-D-2879/2005 a sp. zn. Ntt-3-D-482/2006 a jeho rozhodnutiami z 23. novembra 2005 a 18. mája 2006 vydanými v týchto konaniach ústavný súd nezistil nedostatky v zákonom predpísaných náležitostiach a ani iné dôvody na jej odmietnutie, pričom otázku opodstatnenosti tvrdení v nej obsiahnutých treba posúdiť

v konaní vo veci samej, preto prijal v tejto časti sťažnosť na ďalšie konanie (bod 1 výroku rozhodnutia).

2. Vo vzťahu k časti sťažnosti týkajúcej sa námietky porušenia základných práv sťažovateľa zaručených čl. 19 ods. 1, 2 a 3, čl. 21 ods. 1 a 3 a čl. 22 ods. 1 ústavy, čl. 10 ods. 1, 2 a 3 a čl. 12 ods. 1 a 3 listiny a jeho práv zaručených čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru postupom SIS týkajúcim sa použitia ITP na základe rozhodnutí krajského súdu sp. zn. Ntt-3-D-2879/2005 z 23. novembra 2005 a sp. zn. Ntt-3-D-482/2006 z 18. mája 2006, ktorý možno v zmysle § 49 zákona o ústavnom súde označiť za „iný zásah“, ústavný súd poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej ustanovenie čl. 127 ods. 1 ústavy limituje právomoc ústavného súdu vo vzťahu k ostatným orgánom verejnej moci princípom subsidiarity. V zmysle tohto princípu rozhoduje ústavný súd o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd, resp. iný orgán verejnej moci (napr. III. ÚS 181/04, III. ÚS 29/09).

Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je skutočnosť, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú pri výkone svojej súdnej právomoci povinné vykladať a aplikovať príslušné právne predpisy v konkrétnom prípade v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých základných slobôd a slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým a právnickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal aj popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v ustanovení § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, III. ÚS 114/2010).

V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že ústava ani zákon o ústavnom súde (§ 53 ods. 1) nepripúšťajú, aby si účastník konania sám zvolil medzi súdnymi orgánmi ochrany

základných práv a slobôd, naopak, čl. 127 ods. 1 ústavy požaduje vyčerpanie všetkých účastníkov dostupných a účinných prostriedkov nápravy ešte predtým, ako sa obráti na ústavný súd (obdobne IV. ÚS 163/09).

Princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom adresovaným všetkým fyzickým osobám a právnickým osobám namietajúcim porušenie svojich základných práv alebo slobôd, v intenciách ktorého tieto musia rešpektovať postupnosť tejto ochrany a domáhať sa primárne ochrany u toho orgánu verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (podobne II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04).

2.1 Ústavný súd pridržiavajúc sa uvedených východísk pri posúdení tejto časti sťažnosti z pohľadu namietaného porušenia sťažovateľom označených článkov ústavy, listiny a dohovoru v prvom rade upriamuje pozornosť na obsah čl. 142 ods. 1 ústavy, podľa ktorého súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

V občiansko-právnej sfére sa obsah predmetného článku ústavy premieta už do úvodných ustanovení procesného kódexu, najmä ustanovenia § 3 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov, podľa ktorého občianske súdne konanie je jednou zo záruk zákonnosti a slúži na jej upevňovanie a rozvíjanie a každý má právo domáhať sa na súde ochrany práva, ktoré bolo ohrozené alebo porušené.

Pokiaľ ide vo všeobecnosti o ochranu súkromia, podľa ustanovenia § 11 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“) má fyzická osoba právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy. Ďalšie čiastkové práva, ktoré korešpondujú aj s obsahom sťažovateľom označených článkov ústavy, listiny a dohovoru vrátane možností nápravy, ktorej sa dotknutá osoba môže žalobou na príslušnom všeobecnom súde domáhať, sú upravené v ustanoveniach § 12 až § 16 Občianskeho zákonníka. Jednotlivé čiastkové práva, ktorým sa

na základe ustanovení § 11 až § 16 Občianskeho zákonníka poskytuje ochrana, sú v ustanovení § 11 Občianskeho zákonníka vypočítané len demonštratívne. Z rámca všeobecnej úpravy ustanovenia § 11 Občianskeho zákonníka nemožno vylúčiť ani ďalšie práva poskytujúce ochranu jednotlivým stránkam osobnosti fyzickej osoby a jej slobodnému rozvoju, ako sú právo na ochranu súkromného a rodinného života, právo na osobnú slobodu, slobodu pohybu a pobytu a na ochranu obydlia, ako aj právo na realizáciu svojich záujmov vrátane záujmov profesionálnych a odborných. Z uvedeného vyplýva, že občianskoprávna úprava práva na ochranu osobnosti poskytuje sťažovateľovi dostatočné a účinné prostriedky ochrany proti porušovaniu jeho základných práv a slobôd neoprávneným zasahovaním do práv a právom chránených záujmov spojených s jeho osobnosťou, s jej fyzickou a psychickou integritou a rozvojom (m. m. III. ÚS 132/02).

2.2 V daných okolnostiach však ústavný súd musí predovšetkým poukázať na podmienky a procedúry súvisiace s rozhodovaním o použití ITP, ktoré sú záväzným spôsobom upravené v ustanoveniach § 1 až § 4 zákona č. 166/2003 Z. z. a na základe ktorých o podaných žiadostiach SIS o použitie ITP rozhodoval v obidvoch prípadoch krajský súd, ktorý bol oprávnený a zároveň aj povinný poskytnúť sťažovateľovi ochranu vo vzťahu k základným právam podľa ústavy a listiny a právam podľa dohovoru, ktorých porušenie zo strany SIS sťažnosťou na ústavnom súde namieta.

Nielen táto okolnosť, ale predovšetkým znenie ustanovenia § 8 zákona č. 166/2003 Z. z. vylučuje právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o uplatnených námietkach porušenia označených základných práv sťažovateľa zaručených ústavou, listinou a jeho práv zaručených dohovorom, ktorého porušenia sa mala vo veci sťažovateľa označeným postupom dopustiť SIS.

Podľa ustanovenia § 8 zákona č. 166/2003 Z. z. použitie ITP, vyhotovenie záznamu alebo skopírovanie záznamu, ktoré sa uskutoční v rozpore s týmto zákonom, zakladá zodpovednosť štátu, ako aj osoby, ktorá zákon porušila tak, že nezákonné správanie nariadila, schválila alebo sa ho inak dopustila. V poznámkach pod čiarou vzťahujúcich sa na predmetné ustanovenie sú obsiahnuté odkazy na zákon o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (v súčasnosti zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti

za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov), Trestný zákon a Občiansky zákonník.

Aj uvedená (špeciálna) právna úprava poskytuje sťažovateľovi dostatočné záruky a možnosti na uplatnenie svojich práv, ak sa preukáže, že použitie ITP v jeho prípade vybočovalo z medzí zákona.

2.3 Ústavný súd nemôže suplovať výkon právomoci všeobecných súdov danú im čl. 142 ods. 1 ústavy a ani nahrádzať činnosť ďalších orgánov verejnej moci, do právomoci ktorých je zverené vyšetrovanie podozrení zo spáchania trestných činov a pod. Ústavný súd nie je súdom skutkovým.

Zo skutkového stavu sťažovateľom v sťažnosti podrobne prezentovanom je podľa názoru ústavného súdu zrejmé, že existujúce prostriedky ochrany svojich základných práv garantovaných mu ústavou a listinou, ako aj práv garantovaných mu dohovorom, ktorých porušenie namietal, pred všeobecnými súdmi neuplatňoval, resp. ešte ani uplatniť nemohol. To však neznamená, že ústavný súd sa v tomto štádiu zmocní úlohy zisťovať a posudzovať skutkové okolnosti postupu SIS pri použití ITP voči jeho osobe a v konečnom dôsledku rozhodovať o zákonnosti tohto postupu, pretože touto právomocou, ako je to už odôvodnené, nedisponuje.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť v časti namietajúcej porušenie označených základných práv podľa ústavy a listiny a práv podľa dohovoru postupom SIS týkajúcim sa použitia ITP na základe rozhodnutí krajského súdu sp. zn. Ntt-3-D-2879/2005 z 23. novembra 2005 a sp. zn. Ntt-3-D-482/2006 z 18. mája 2006 odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.

Podaním doručeným ústavnému súdu 25. januára 2012 (elektronicky) a následne 27. januára 2012 písomne doplneným sťažovateľ navrhol ústavnému súdu rozhodnúť o dočasnom opatrení podľa ustanovenia § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

V odôvodnení svojho návrhu sťažovateľ v časti označenej ako „*Skutkový stav*“ podrobne opísal obsah a okolnosti zverejnenia „*dokumentov*“ 20. decembra 2011 na internete, ktoré by mali súvisieť s predmetom tohto konania pred ústavným súdom, a uviedol aj iné mediálne výstupy v súvislosti s tzv. kauzou Gorila.

Podľa sťažovateľa z medializovaných informácií vyplýva, že orgány činné v trestnom konaní si v súvislosti s vyšetrovaním obsahu uvedených zverejnených „*dokumentov*“ mienia zadovážiť informácie o údajnom použití ITP, a preto podľa jeho názoru existuje nebezpečenstvo bezprostredne mu hroziacej ujmy, a to v dôsledku rizika, že

- SIS bude zverejňovať, sprístupňovať alebo inak poskytovať orgánom činným v trestnom konaní informácie o skutočnostiach, ktoré sú predmetom konania o sťažnosti,
- poskytnutím súčinnosti zo strany SIS (resp. aj krajského súdu) je intenzita zásahov do základných práv a ľudských práv sťažovateľa spôsobilá sa ešte viac prehĺbiť; naproti tomu neposkytnutie takýchto informácií o uvedených skutočnostiach orgánom činným v trestnom konaní nepredstavuje pre tieto orgány žiadnu „ujmu“.

V ďalšej časti sťažovateľ predložil vlastný rozbor na vec sa vzťahujúcich právnych noriem vrátane porovnania niektorých inštitútov s právnou úpravou existujúcou v Českej republike, odkázal na judikatúru Ústavného súdu Českej republiky a poukázal na hrozbu, že „*výsledky nezákonného Priestorového odposluchu, resp. ITP použitého na základe Súhlasu 1 a Súhlasu 2 budú použité v Trestnom konaní, hoci boli získané nezákonne*“.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd v súlade s ustanovením § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol o dočasnom opatrení a odložil vykonateľnosť „*iných zásahov*“ takto:

«*I. Odkladá sa vykonateľnosť iného zásahu:*

Krajského súdu v Bratislave spočívajúceho v zhromažďovaní osobných údajov Ing. Z. V., ako aj iných údajov o Ing. Z. V. alebo týkajúcich sa súkromia Ing. Z. V. v súvislosti s vydaním rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave sp. zn. Ntt-3-D-2879/2005 z 23. 11. 2005 a sp. zn. Ntt-3-D-482/2006 z 18. 5. 2005 a v súvislosti s výkonom ďalšej súdnej právomoci vzhľadom na povinnosť tohto súdu skúmať trvanie dôvodov použitia informačno-technických prostriedkov, ktorých používanie bolo povolené rozhodnutiami

Krajského súdu v Bratislave sp. zn. Ntt-3-D-2879/2005 z 23.11. 2005 a sp. zn. Ntt-3-D-482/20G6 z 18.5.2006;

Slovenskej informačnej služby spočívajúceho v nezničení záznamov a akýchkoľvek iných výsledkov použitia informačno-technických prostriedkov (vrátane tzv. analytických prepisov) na základe rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave sp. zn. Ntt-3-D-2879/2005 z 23.11. 2005 a sp. zn. Ntt-3-D-482/2006 z 18. 5. 2006 a neoprávneným zhromažďovaním osobných údajov Ing. Z. V., ako aj iných údajov o Ing. Z. V. alebo týkajúcich sa súkromia Ing. Z. V. v súvislosti s vyhotovovaním a nezničením takýchto záznamov alebo akýchkoľvek iných výsledkov použitia týchto informačno-technických prostriedkov (vrátane tzv. analytických prepisov),

s výnimkou vykonateľnosti iných zásahov na účely trestného konania alebo disciplinárneho konania proti osobe, ktorá záznam alebo akýkoľvek iný výsledok z použitia vyššie uvedených informačno-technických prostriedkov nezákonne vyhotovila alebo dala príkaz na ich vyhotovenie podľa ust. § 7 ods. 3 zákona č. 165/2003 Z. z. o ochrane súkromia pred neoprávneným o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o ochrane pred odpočúvaním),

a to až do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

II. Krajskému súdu v Bratislave a Slovenskej informačnej službe sa ukladá povinnosť dočasne zdržať sa vykonávania iného zásahu, a to:

Krajskému súdu v Bratislave tak, že nebude zverejňovať, sprístupňovať, ani inak poskytovať akýmkoľvek tretím osobám osobné údaje Ing. Z. V., ako aj iné údaje o Ing. Z. V. alebo týkajúcich sa súkromia Ing. Z. V. v súvislosti s vydaním rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave sp. zn. Ntt-3-D-2879/2005 z 23. 11. 2005 a sp. zn. Ntt-3-D-482/2006 z 18. 5. 2006 a v súvislosti s výkonom ďalšej súdnej právomoci vzhľadom na povinnosť tohto súdu skúmať trvanie dôvodov použitia informačno-technických prostriedkov, ktorých používanie bolo povolené rozhodnutiami Krajského súdu v Bratislave sp. zn. Ntt-3-D-2879/2005 z 23.11.2005 a sp. zn. Ntt-3-D-482/2006 z 18.5.2006;

Slovenskej informačnej službe tak, že nebude zverejňovať, sprístupňovať, ani inak poskytovať akýmkoľvek tretím osobám záznamy a akékoľvek iné výsledky použitia informačno-technických prostriedkov (vrátane tzv. analytických prepisov) na základe

rozhodnutí Krajského soudu v Bratislavě sp. zn. Ntt-3-D-2879/2005 z 23.11.2005 a sp. zn. Ntt-3-0-482/2006 z 18. 5. 2006 a osobné údaje Ing. Z. V., ako aj iné údaje o Ing. Z. V. alebo týkajúcich sa súkromia Ing. Z. V. v súvislosti s vyhotovovaním a nezničením takýchto záznamov alebo akýchkoľvek iných výsledkov použitia týchto informačno-technických prostriedkov (vrátane tzv. analytických prepisov).

s výnimkou poskytnutia uvedených údajov, záznamov alebo iných výsledkov použitia informačno-technických prostriedkov na účely trestného konania alebo disciplinárneho konania proti osobe, ktorá záznam alebo akýkoľvek iný výsledok z použitia vyššie uvedených informačno-technických prostriedkov nezákonne vyhotovila alebo dala príkaz na ich vyhotovenie podľa ust. § 7 ods. 3 zákona č. 166/2003 Z. z. o ochrane súkromia pred neoprávneným o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o ochrane pred odpočúvaním),

a to až do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

III. Ukladá sa:

(i) Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky;

(ii) Úradu špeciálnej prokuratúry;

(iii) Policajnému zboru, ktorý plní úlohy prostredníctvom akejkoľvek svoje služby alebo útvaru, najmä prostredníctvom Úradu boja proti organizovanej kriminalite Prezídia policajného zboru a Úradu boja proti korupcii Prezídia policajného zboru;

(iv) Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, najmä sekcii kontroly a inšpekčnej služby,

aby sa dočasne zdržali oprávnenia im priznaného z iného zásahu Krajského súdu v Bratislave alebo Slovenskej informačnej služby podľa bodu II. písm. a) a b) tohto výroku, tak že nebudú žiadať zverejniť, sprístupniť, ani inak poskytnúť

osobné údaje Ing. Z. V., ako aj iné údaje o Ing. Z. V. alebo týkajúcich sa súkromia Ing. Z. V. v súvislosti s vydaním rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave sp. zn. Ntt-3-D-2879/2005 z 23.11. 2005 a sp. zn. Ntt-3-D-482/2006 z 18. 5.2006 a v súvislosti s výkonom ďalšej súdnej právomoci vzhľadom na povinnosť tohto súdu skúmať trvanie dôvodov použitia informačno-technických prostriedkov, ktorých používanie bolo povolené

rozhodnutiami Krajského súdu v Bratislave sp. zn. Ntt-3-D-2879/2005 z 23.11. 2005 a sp. zn. Ntt-3-D-482/2006 z 18.5.2006;

záznamy a akékoľvek iné výsledky použitia informačno-technických prostriedkov (vrátane tzv. analytických prepisov) na základe rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave sp. zn. Ntt-3-D-2879/2005 z 23.11.2005 a sp. zn. Ntt-3-D-482/2006 z 18.5.2006 a osobné údaje Ing. Z. V., ako aj iné údaje o Ing. Z. V. alebo týkajúce sa súkromia Ing. Z. V. v súvislosti s vyhotovovaním a nezničením takýchto záznamov alebo akýchkoľvek iných výsledkov použitia týchto informačno-technických prostriedkov (vrátane tzv. analytických prepisov)

s výnimkou ich poskytnutia na účely trestného konania alebo disciplinárneho konania proti osobe, ktorá záznam alebo akýkoľvek iný výsledok z použitia vyššie uvedených informačno-technických prostriedkov nezákonne vyhotovila alebo dala príkaz na ich vyhotovenie podľa ust. § 7 ods. 3 zákona č. 166/2003 Z. z. o ochrane súkromia pred neoprávneným o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o ochrane pred odpočúvaním), a to až do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.»

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy pristupuje k rozhodnutiu o dočasnom opatrení podľa ustanovenia § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde len výnimočne, a to najmä odložením vykonateľnosti právoplatných rozhodnutí orgánov verejnej moci, predovšetkým súdov. Vo všetkých týchto prípadoch sa riadi vlastnou úvahou a prihliada na obsah a intenzitu hroziacej ujmy súvisiacej s výkonom týchto právoplatných rozhodnutí.

Pokiaľ ide o navrhovaný „odklad vykonateľnosti“ iného zásahu (bod I petitu návrhu) vo vzťahu ku krajskému súdu, ústavný súd poukazuje na vlastné vyjadrenia sťažovateľa uvedené v sťažnosti (bod I.16.) a v jej doplnení z 12. decembra 2011 (bod 3.15.), z ktorých vyplýva, že použitie ITP bolo ukončené v auguste 2006. Z ustanovenia § 6 ods. 2 zákona č. 166/2003 Z. z. je zrejmé, že o skončení použitia ITP je orgán štátu povinný informovať príslušný súd, čím zároveň dochádza aj k ukončeniu výkonu tejto špecifickej súdnej právomoci dotknutého súdu.

Návrh v tom istom bode petitu vo vzťahu k SIS, ktorým sťažovateľ navrhuje „*odklad vykonateľnosti*“ iného zásahu SIS „*spočívajúceho v nezničení záznamov a akýchkoľvek iných výsledkov použitia informačno-technických prostriedkov...*“, považuje ústavný súd jednak za neurčitý a nezrozumiteľný, ale poukazuje predovšetkým na autonómnosť a záväznosť povinností vyplývajúcich pre SIS zo zákona č. 166/2003 Z. z. aj v smere obsahu tohto návrhu, na kontrolu plnenia ktorých ústavný súd nemá právomoc, tiež však poukazuje na 2. bod výroku tohto uznesenia a jeho odôvodnenie.

Uvedený názor ústavného súdu sa obdobne vzťahuje aj na návrh v bode II petitu s tým, že „*iný zásah*“, tak ako ho sťažovateľ hypoteticky na tomto mieste formuloval, sa netýka predmetu tohto konania, tak ako ho ústavný súd špecifikoval vo výroku o prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (1. bod výroku) a akákoľvek ďalšia činnosť krajského súdu a SIS v súvislosti s týmto predmetom je regulovaná príslušnými kogentnými ustanoveniami právneho poriadku.

Vo vzťahu k návrhu sťažovateľa na uloženie pokynu orgánom verejnej moci (označeným v bode III petitu) dočasne sa zdržať oprávnení „*žiadať zverejniť, sprístupniť, ani inak poskytnúť... osobné údaje..., záznamy a akékoľvek iné výsledky použitia informačno-technických prostriedkov... týkajúcich sa sťažovateľa*“ ústavný súd konštatuje, že nezistil jeho súvislosť s obsahom príslušnej časti ustanovenia § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde, inými slovami, označené oprávnenia týchto orgánov im podľa názoru ústavného súdu neboli „*priznané iným zásahom krajského súdu a SIS*“, ale vyplývajú explicitne z príslušných zákonných noriem upravujúcich ich právomoc.

Z uvedených dôvodov, najmä však aj pre hypotetickú povahu sťažovateľom odôvodňovanej „*bezprostredne hroziacej ujmy*“ nemohol ústavný súd jeho návrhu na rozhodnutie o dočasnom opatrení vyhovieť (3. bod výroku uznesenia).

Vzhľadom na uvedené rozhodol ústavný súd tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. marca 2012